

DEN LILLE HAVFRUE I TRØJEN

Der var et lille yndigt land - det lå nede på havsens bund. Her boede den lille havfrue sammen med sin oldemor, den gamle gedde og alle de andre havvæsener. Havfolket var et føjeligt og blødt folk, som søgræsset vuggede de mens de slog mave og bobler steg op til overfladen. Fornøjelser var der ikke meget af. Den lille havfrue holdt af at lytte til trafikbruset fra de mange broer men det meste af tiden drømte hun væk med hovedet hvilende på sin skattekiste med Øresundstold.

Inden det lille land sank ned på havsens bund havde det oplevet storhed og glans og optrådt på verdensscenen. I de ældste tider havde landet fostret vældige kæmper, de sejlede på ærefulde togter i Østerled og Vesterled og røvede både løst og fast. Senere havde landet haft besiddelser på øer i meget fjerne have – her havde mennesker med sort hud og sorrigfulde øjne dyrket den fede jord – ellers fik de lov at smage pisken! Og således voksede rigdommen derhjemme i det lille land. Landet havde også sendt tapre soldater ud at kæmpe i store krige og altid tappert forsøgt at holde på den rigtige hest. Men måske var hovmodet blevet for stort – de sorte mennesker og de store lande begyndte at blive onde imod det lille land. Til sidst var landet ikke mere til at få øje på derude på verdensscenen. Og så sank det lille land i glemsel dernede på havets bund-

Og den lille havfrue drømte om gamle dage - og måske om nye tider.

Men se! noget begyndte at ske – besynderlige nye arter af jakkesæt-mænd og skrappe koner med kost og spand voksede op som alger fra havbunden. Mændene havde dollartegn i øjnene - de kunne godt tænke sig en større business end deres egen - de skævede op til verdensscenen mens de rettede på slipseknuderne. Konerne var også ganske fine i tøjet – fint skal det være! De tænkte meget på at holde det lille land rent og skinnende hvidt – frit fra morianernes røverbander og frit fra fremmede lugte.

Og det var de nye tider

Langt langt væk på den anden side af det store hav lå Det Store land. Det var rigtigt et forunderligt land .Her var alting størst i verden. Her var de største pengetanke – og én af dem var fuld af det pureste guld. Her var selvfølgelig de største huse og de største biler og de tykkeste mennesker. Her var den største løgnefabrik, som producerede levende billeder af ærlige mænd i krig og af kærlighed – og kærligheden var gemt under nystrøgne lagner. Her var den største gud i verden, og han var også den bedste, for han gav menneskene i landet lov til alt hvad der gav dem større rigdom. Han gav dem alle våben i hænderne så de kunne skyde hinanden.

Og han gav dem de største våben i verden - nogle skulle bruges i rummet blandt stjernerne, andre til at ødelægge eller skræmme andre lande. Således ville det store land bestemme over hele jorden – se, det var i virkeligheden hvad det store land havde tænkt sig.

På stranden af det store land stod en skikkelse, også den var størst i verden. Til skyernes rige nåede hendes hoved, som ellers var tomt og uden indhold. Hun var en kvinde eller havde i hvert fald en gang været kvinde – en stolt gudinde var hun, for retfærdighed og frihed.

Nu manglede hun venner til at følge hendes land på nye bombetogter – hun spejdede ud over havene og hun kom til at kaste sine øjne helt dæret til det lille land og hun så på den drømmende havfrue. Og så skete der det at den lille havfrue tabte sit kolde og våde og dumme og varme lille hjerte til den store skikkelse. Den lille havfrue var af lesbisk observans – det må man nemlig gerne i det lille yndige land for det er mest tolerant i hele verden.

Den viise oldemor og den gamle gedde prøvede at tale til hendes fornuft. De to var ganske kloge, de havde set så meget, de havde læst bøger og paragraffer og de kunne se løggen og sandheden. Men det hjalp ikke, man ville ikke høre dem og så tabte de. Hvem der vandt og var ganske fornøjede, det var den nye tids mænd og koner - deres giftige tunger lammede havfolket og lullede dem i søvn.

Og den store gudinde tog hende, den lille havfrue, i sin tjeneste. Gudinden har en stærk tilbøjelighed til kærlighed med hundesnor – ja helst vil hun slæbe hele verden i snor.

.....

Nu vokser fornuften langsomt frem i verden og alt flere lande glemmer sin troskabsed til det store land. Men hvornår vil gudinden og hendes krigere drage hjem fra bombetogtet? - til sine døde, sine fortabte børn og enker, sine invalider, sine døde sjæle og post-traumatiske syndromer.

Og jeg håber at gudinden så ikke glemmer at slæbe sin lille slavinde i hundesnoren med ud.

Snip snap snude, nu er den historie ude